

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115204723
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6115204723.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v spore žalobcu: E. D. H. H., J., správca, so sídlom kancelárie ulica J. R. XX, L. L., správca úpadcu L. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. L., R. XX, proti žalovanému: F., k. s., správca úpadcu E. L., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX L. L., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17C/111/2015-157 zo dňa 19. 06. 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 17C/111/2015-157 zo dňa 19. 06. 2018 p o t v r d z u j e.
- II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) výrokom I. vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo úpadcu L. L. a E. L. tak, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva do výlučného vlastníctva úpadcu L. L. prikázal:

Nehnutelnosti:

1. Nehnutelnosť nachádzajúca sa v k.ú. R., zapísaná v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade - katastrálny odbor Banská Bystrica na LV č. XXXX ako pozemok - parc.č. C-KN XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² v hodnote 4 710 Eur.

Nehnutelnosť nachádzajúca sa v k.ú. R., nezapísaná v katastri nehnuteľností - stavba prízemného 3-izbového rodinného domu postavená na pozemku - parc.č. C-KN XXX/X - zastavané plochy a nádvoria v hodnote 14 500 Eur.

2. Hnuteľné veci:

Zariadenie stavby prízemného 3-izbového rodinného domu postaveného na pozemku parc.č. C-KN XXX/X - zastavané plochy a nádvoria:

- skriňa so štyrmi policami, rok nadobudnutia 1999,
 - obývací stena, rok nadobudnutia 2002,
 - sedacia súprava, rok nadobudnutia 1999,
 - kreslo, rok nadobudnutia 1994, kuchynská linka, rok nadobudnutia 2004,
 - stôl drevený so štyrmi drevenými stoličkami, rok nadobudnutia 2005,
 - váľanda s úložným priestorom, rok nadobudnutia 2004,
 - váľanda drevená, rok nadobudnutia 1994,
 - rozťahovacie kreslo, rok nadobudnutia 2004,
 - chladnička, rok nadobudnutia 1994,
 - mraznička, rok nadobudnutia 1999
- spolu v hodnote 300 Eur.

Výrokom II. uložil súd L. L. v konkurze povinnosť zaplatiť E. L. v konkurze sumu 50 % zo sumy výťažku zo speňažených nehnuteľných a huteľných vecí uvedených vo výroku I. rozsudku po odpočítaní pohľadávok voči podstate. a o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na ich náhradu (výrok III.). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom návrh odôvodnila tým, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2K/23/2014 zo dňa 05. 05. 2014 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu L. L. a za správcu bola ustanovená E.. D. H. H., J., so sídlom kancelárie J. R. XX, L. L.. Uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo riadne zverejnené v Obchodnom vestníku, pričom posledné spoločné bydlisko mal úpadca, resp. úpadkyňa a jej manžel v L. L. na ulici R. XX. Súd prvej inštancie vec prejednal vykonal dokazovanie a na vec aplikoval ust. § 53 ods. 1, 2 zákona č. 7/2005 Z. z., § 167i ods. 1 o konkurze a tiež ust. § 143, § 149 a § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. V odôvodnení konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že úpadkyňa a úpadca sú manželmi a manželstvo doposiaľ trvá, aj keď spolu nežijú v spoločnej domácnosti. Ako na majetok úpadkyne L. L., tak aj na majetok úpadcu E. L. bol vyhlásený konkurz a za správcov konkurznej podstaty boli ustanovení žalobkyňa a žalovaný. Žalobkyňa podala podľa § 53 ods. 1 zákona č. 7/2005 návrh na vyporiadanie BSM po vyhlásení konkurzu z dôvodu, že vyhlásením konkurzu zaniká bezpodielové spoluvlastníctvo. Úpadca ako aj žalovaný, a tiež správca úpadcu s návrhom na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva súhlasili. V konaní nebola sporná masa majetku patriaceho do BSM, a to ako ani nehnuteľných vecí, tak ani huteľných vecí, nebola sporná ani ich hodnota. Súd prvej inštancie sa v prejednávanej veci o rozhodovaní o tom, komu pripadnú huteľné a nehnuteľné veci do výlučného vlastníctva riadil zásadou rovnosti podielov, ale aj zásadou, aby do výlučného vlastníctva, do ktorého úpadcu boli prikázané huteľné veci a nehnuteľné veci, o ktoré má záujem. Žalobkyňa (a úpadkyňa) prejavila záujem prikázať všetky nehnuteľné, ako aj huteľné veci do jej výlučného vlastníctva úpadkyne s poukazom na ust. § 167i ods. 1 ZKR, v zmysle ktorého, ak bol vyhlásený konkurz na obidvoch manželov, tak majetok nadobudnutý za trvania manželstva pripadne do vlastníctva tomu, na koho bol návrh podaný skôr. V danom prípade bol návrh na vyhlásenie konkurzu podaný skôr na úpadkyňu, a preto súd ako nehnuteľné, tak aj huteľné veci prikázal do výlučného vlastníctva úpadkyne L. L.. Ďalej súd v ostatnom odôvodnení rozsudku uviedol, že neuložil úpadcovi E. L. povinnosť na zaplatenie sumy 4.594,52 Eur úpadkyne, ktorá údajne bola z majetku úpadkyne L. L. v konkurze vynaložená na spoločný majetok, nakoľko žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala, že skutočne bola suma 4.594,52 Eur vynaložená z majetku úpadkyne L. L. na spoločný majetok. Bolo povinnosťou žalobkyne toto tvrdenie preukázať hodnoverným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti. Z výpovede úpadkyne a úpadcu mal súd preukázané, že obidvom boli poskytnuté pôžičky, avšak nevedeli sa vyjadriť, v akej celkovej sume. Finančné prostriedky vyplatené z pôžičiek spotrebovali za trvania manželstva a boli použité jednak na nehnuteľný majetok, ktorý tvorí predmet vyporiadania BSM, ako aj na bežný život a na deti, pričom jednotlivé čiastky nevedeli presne vyšpecifikovať. Obidvaja mali vedomosť o tom, že každý z nich samostatne uzatváral jednotlivé zmluvy o pôžičkách a pôžičky aj zo spoločných prostriedkov splácali. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že úpadkyňa nemá žiaden nárok na finančné vyrovnanie podielov. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalobkyňa bola v konaní úspešná, vznikol jej teda nárok na náhradu trov konania, avšak žalobkyne trovy konania nevznikli. Žalovaný v konaní úspešný nebol, a preto mu nárok na náhradu konania nevznikol. Preto súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie E.. D. H. H., J., ako správkynia úpadcu L. L.. Uviedla, že rozsudok Okresného súdu napáda z dôvodu, že prvostupňový súd nevyhovel navrhovanému výroku IV. žalobného návrhu a neuložil úpadcovi E. L. v konkurze zaplatiť L. L. v konkurze sumu 4.594,52 Eur, ktorá bola z majetku úpadkyne - L. L. v konkurze vynaložená na spoločný majetok. Žalobkyňa má tak za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že skutočne bola suma 4.594,52 vynaložená z majetku úpadkyne na spoločný majetok, s týmto sa žalobkyňa nestotožnila. Z dokladov predložených do súdneho spisu - zoznam prihlášok do konkurzného konania, potvrdenie zo spoločnosti Kvantum Slovakia, s. r. o., BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., a z dokladov zabezpečených na návrh žalobcu prvostupňovým súdom a to z potvrdení od spoločnosti BL Finance, s. r. o., Home Credit, a. s., Provident Financial, s. r. o., CETELEM Slovensko, a. s., O., EOS KSI Slovensko, s. r. o, Pro Civitas a General Factoring, a. s, vyplýva výška pôžičiek/úverov, v ktorých je dlžníkom výlučne úpadkyňa L. L. v konkurze (suma 7.564,50 Eur).

Na strane druhej výška pôžičiek alebo úverov, v ktorých je dlžníkom výlučne úpadca E. L. v konkurze, je vo výške 2.581,24 Eur. Skutočnosť, že pôžičky/úvery, ktoré vo vlastnom mene uzatvorila úpadkyňa L. L., boli v celom rozsahu vynaložené na spoločný majetok - na dom, ktorý patrí do BSM L. L. a E. L., ako aj na hnuiteľné veci, ktoré taktiež patria do BSM, potvrdili obidvaja úpadcovia i na pojednávaní pred súdom. Podľa názoru žalobcu tak z dokladov obsiahnutých v súdnom spise, ako aj z výpovedí úpadcov vyplýva, že úpadkyňa L. L. a aj úpadca E. L. pôžičky, ktoré každý z nich uzatvoril vo svojom mene vynaložil na spoločný majetok patriaci do BSM, a zároveň z toho vyplýva, že úpadkyňa L. L. vynaložila na spoločný majetok - nehnuteľné veci a hnuiteľné veci tvoriace masu BSM viac finančných prostriedkov ako úpadca E. L.. Konkrétne suma je určená ako matematický rozdiel sumy, ktorú z vlastných prostriedkov vynaložila úpadkyňa L. L. na spoločný majetok (7.564,50 Eur) a sumy, ktorú z vlastných prostriedkov vynaložil úpadca E. L. na spoločný majetok (2.581,24 Eur) a je vyčíslená vo výške 4.983,26 Eur. S poukazom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vyporiada bezpodielové spoluvlastníctvo úpadcov, hnuiteľné a nehnuteľné veci prikáže do výlučného vlastníctva úpadcu L. L., zároveň L. L. v konkurze uloží povinnosť zaplatiť E. L. v konkurze sumu 50 % zo sumy výťažku zo speňažených nehnuteľných a hnuiteľných vecí uvedených vo výroku I. rozsudku po odpočítaní pohľadávok voči podstate, a zároveň navrhla, aby súd uložil povinnosť osobitným výrokom E. L. v konkurze zaplatiť L. L. v konkurze sumu 4.594,52 Eur, ktorá bola z majetku úpadkyne L. L. vynaložená na spoločný majetok v lehote do 90 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. K odvolaniu žalobkyne sa písomným podaním zo dňa 07. 09. 2018 vyjadril pôvodný správca úpadcu E. L. v konkurze E.. J. V.. Uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie považujú za zákonné a spravodlivé, vychádzajúce zo správne zisteného skutkového stavu. K veci uviedol, že pri hodnotení, kto z manželov vynaložil v prospech spoločného majetku viac finančných prostriedkov, sa nemožno podľa názoru úpadcu žalovaného striktno obmedziť len na rozdiel medzi pôžičkami, ktoré boli poskytnuté na meno pani L. L. a naopak tie, ktoré boli poskytnuté v prospech, resp. na meno pána E. L.. Pri vynakladaní finančných prostriedkov na spoločný majetok manželov nemožno vychádzať len z toho, ktorý z manželov tieto financie do spoločného života priniesol, ale zreteľ treba upriamiť aj na to, kto tieto peňažné záväzky veriteľom pravidelne plnil. Je nepochybné a žiadny z manželov túto skutočnosť nerozporoval, že počas trvania manželstva hospodárili tak, že spoločne sa podieľali na chode spoločnej domácnosti, na výchove o maloleté deti a viedli spoločnú kasu, teda všetky peňažné prostriedky, ktoré sa im podarilo zarobiť, strovíli v prospech spoločného bývania a uhrádzania všetkých životných potrieb seba a svojich detí. Tomuto zodpovedá aj zhodné tvrdenie bývalých manželov, ktorí uvádzajú, že požičané prostriedky minuli na domácnosť a dom, ako aj to, že sa dohodli, že sa navzájom finančne nebudú vyplácať. Neexistuje teda legitímny a spravodlivý dôvod, prečo by mal dlžník E. L. zaplatiť žalobkyňou požadovanú sumu v prospech konkurznej podstaty, a taktiež má za to, že zaviazanie žalovaného na zaplatenie peňažnej sumy by vzhľadom k absencii náležitého preukázania žalobkyňou tvrdených skutočností, znamenalo skôr prejav arbitrability ako spravodlivosť a zákonnosť rozhodnutia. Pri hodnotení vynaloženia prostriedkov na spoločný majetok treba vychádzať aj z ustanovenia § 150 ods. 3 OZ, a teda prihliadnuť aj na to, kto sa akou mierou pričínil nielen o nadobudnutie spoločných vecí, ale aj o ich udržanie. Vzhľadom na uvedené navrhol správca, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne „zamietol“ a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny“.

4. K vyjadreniu žalovaného sa písomným podaním zo dňa 01. 10. 2018 vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že žalovaný vo svojom vyjadrení zhodne so žalobcom uvádza, že všetky pôžičky, ktoré vo vlastnom mene uzatvorila úpadkyňa L. L. a pôžičky, ktoré vo vlastnom mene uzatvoril úpadca E. L., boli vynaložené na spoločný majetok - v prospech spoločného bývania a pod. bez toho, aby tieto investovali do zveľaďovania svojho výlučného majetku. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením, že nie je rozhodujúce to, na aké meno, resp. v prospech ktorého z manželov bola pôžička poskytnutá, nakoľko, ak zmluvu o pôžičke uzavrel len jeden manžel, je z uvedenej zmluvy zviazaný len tento manžel, jedná sa výlučne o jeho záväzok a teda výlučne o jeho finančné prostriedky. Ak takto získané finančné prostriedky boli vynaložené na spoločný majetok, t. j. majetok patriaci do BSM, vzniká tomuto manželovi po vyporiadaní BSM nárok, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho majetku (t. j. z finančných prostriedkov, ktoré si požičal výlučne on sám) vynaložil na spoločný majetok (v súlade s ust. § 150 veta druhá). Podporne poukázala žalobkyňa na rozsudok Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. 8C/36/1969, R 57/1970.

5. Keďže pôžičky, ktoré vo vlastnom mene uzatvorila úpadkyňa L. L., rovnako, ako pôžičky, ktoré vo vlastnom mene uzatvoril úpadca E. L. boli podľa ich vyjadrenia splácané spoločne, pre účely výpočtu sumy, ktorú zo svojho majetku vynaložil každý z nich na spoločný majetok, sa vychádzalo zo zostatku

pôžičiek/úverov vyčíslených veriteľmi ku dňu 12. 05. 2014, teda ku dňu vyhlásenia konkurzu, tak ako je to uvedené na strane 2 a 3 zápisnice o pojednávaní zo dňa 16. 05. 2017 a nie zo sumy pôvodnej výšky poskytnutej pôžičky úveru. Žalovaný neuvádzal žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia o tom, že by sa niektorí z manželov L. väčšou alebo menšou mierou pričínili o nadobudnutie spoločných vecí alebo o ich udržanie, ani netvrdil, že by podiely obidvoch manželov nemali byť rovnaké a neprodukoval v tomto smere ani žiadne dôkazy. Pokiaľ ide o spôsob vyporiadania BSM účastníkov, t. j. výroky I., II. a III. rozsudku, ktoré neboli odvolaním napadnuté, je žalobkyňa toho názoru, že prvostupňový rozsudok je vo všetkých týchto výrokoch vecne správny a náležite odôvodnený. S poukazom na vyššie uvedené dôvody má za to, že odvolanie ňou podané je dôvodné.

6. Dňa 20. 12. 2018 sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadril novoustanovený správca úpadcu E. L. v konkurze - spoločnosť F., k. s. Uviedol, že prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav, napadnuté rozhodnutie žalobcom v namietanej časti považuje za zákonné a spravodlivé. V celom rozsahu sa pridržiaval vyjadrenia zo dňa 07. 09. 2018 predchádzajúceho správcu úpadcu E. L.. Odvolanie žalobkyne a jej vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 07. 09. 2018 považuje za zjavne nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

7. K predmetnému vyjadreniu žalovaného doručenému žalobkyňi dňa 22. 01. 2019 vyjadrenie podané nebolo.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s § 389 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolacích dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, ako vo výroku, tak aj v odôvodnení, pričom odôvodnenie rozsudku je dostatočne jasné, zrozumiteľné a určité a spĺňa náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP. S týmito dôvodmi napadnutého rozsudku sa odvolací súd stotožňuje a v celom rozsahu na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Na konkrétnu odvolaciu námietku žalobkyne obsiahnutú v podanom odvolaní odvolací súd uvádza nasledovné: Žalobkyňa navrhuje, aby súd v predmetnom prípade rozhodol po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva a prikázaní veci hnutel'ných a nehnuteľných do výlučného vlastníctva úpadcu L. L. o uložení povinnosti E. L. v konkurze zaplatiť L. L. v konkurze sumu 4 594,52 Eur, ktorá bola, podľa tvrdení žalobkyne, z majetku úpadkyne L. L. v konkurze, vynaložená na spoločný majetok. Ako v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, tak aj v podanom odvolaní žalobkyňa konkretizovala, že výška uvedených prostriedkov t. j. konkrétna suma je určená ako matematický rozdiel sumy, ktorú z vlastných prostriedkov vynaložila úpadkyňa L. L. na spoločný majetok v režime BSM (7 564,50 Eur) a sumy, ktorú z vlastných prostriedkov vynaložil úpadca E. L. na spoločný majetok (2 581, 24 Eur). Uvedená suma tak predstavuje rozdiel medzi pôžičkami (zmluvami o pôžičke, resp. úvere), ktoré za trvania manželstva, avšak vo svojom mene uzatvorila úpadkyňa L. L. a medzi pôžičkami resp. úvermi, ktoré za trvania manželstva uzatvoril vo vlastnom mene úpadca E. L.. Uvedená skutočnosť ohľadom pôvodu a charakteru finančných prostriedkov je pritom zásadnou a rozhodujúcou. Pokiaľ žalobkyňa uvedené finančné prostriedky označuje ako prostriedky, ktoré úpadkyňa vložila z vlastných prostriedkov (t.j. zo svojho výlučného majetku) na spoločný majetok, už v tejto logickej konštrukcii nemožno so záverom žalobkyne súhlasiť, nakoľko sa nejedná o finančné prostriedky majúce charakter aktíva, ktoré by pochádzali z výlučného (oddeleného, či ostatného) majetku úpadkyne, ale ide o finančné prostriedky žalobkyňou prijaté titulom zmluvy o pôžičke/úvere, z ktorej má úpadkyňa postavenie dlžníka a uvedeným, úpadkyňou prijatým finančným prostriedkom zodpovedá záväzok úpadkyne tieto v určitej lehote vrátiť a to spolu s prislúšenstvom.

12. Žalobkyňa v konaní preukázala len tú skutočnosť, že úpadkyňa vo svojom mene uzatvorila zmluvu o pôžičke na vyššiu sumu než úpadca E. L. a teda, že záväzok vzniknutý úpadkyňou je vo väčšej výške. Nebolo však v konaní preukázané, že všetky finančné prostriedky titulom pôžičiek uzavretých vo vlastnom mene úpadkyňou boli vnesené do masy majetku bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nebolo preukázané, že by plnenie titulom pôžičiek (t.j. splácanie dlhu) realizovala výlučne úpadkyňa a to (z prostriedkov) z jej oddeleného majetku.

13. Je pravdou, že pokiaľ jeden z manželov uzatvorí zmluvu o pôžičke či zmluvu o úvere, nie je pre platnosť takejto zmluvy potrebný (okrem iných zákonných náležitostí) súhlas druhého manžela. Povinnosti z tohto záväzku vznikajú len tomuto manželovi (dlžníkovi). Avšak z ust. § 147 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka vyplýva, že pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom druhý manžel je povinný strieť prípadný výkon rozhodnutia (exekúcie). Vzhľadom na to, že bezpodielové spoluvlastníctvo spočíva na tom princípe, že manželia nemajú vymedzené podiely na vlastníctve majetku, je reálne, že dlh jedného manžela vzniknutý počas manželstva sa uhradí zo spoločného majetku. Ako to vyplýva z predloženého spisového materiálu, tak tomu bolo i v súdnej veci, kedy úpadkyňa uzatvorila za trvania manželstva, avšak vo vlastnom mene, zmluvy o pôžičke, či zmluvy o úvere vo väčšej výške ako úpadca (t.j. vytvorila väčší záväzok/dlh vo vlastnom mene, ktorý je však možné uspokojiť z majetku patriaceho do BSM), avšak nepreukázala, že všetky tieto prostriedky vložila do majetku BSM a nepreukázala, že by takého záväzku i sama splácala a to z iného majetku ako majetku tvoriaceho masu BSM.

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 8/2010 zo dňa 22. 11. 2010, podľa ktorého „ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka zohľadňuje vyššie uvedený pojmový znak BSM - bezpodielovosť. Keďže v BSM neexistujú podiely žiadneho zo spoluvlastníkov (manželov) na spoločnej veci, nemôže sa veriteľ pri vymáhaní svojej pohľadávky, ktorá vznikla za trvania manželstva len voči jednému z manželov, obmedziť iba na „podiel“ tohto manžela (dlžníka) na spoločnom majetku. Uvedené ustanovenie preto umožňuje, aby veriteľ dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky aj z tých vecí, ktorých je dlžník bezpodielovým spoluvlastníkom.... I keď vo vzťahu k veriteľovi nejde v prípade druhého manžela, ktorý sám nie je dlžníkom, o jeho osobný záväzok, je tento manžel povinný strieť, aby veriteľova pohľadávka bola pri výkone rozhodnutia uspokojená aj z majetku, ktorý patrí do BSM oboch manželov. V prípade, keď nariadeným výkonom rozhodnutia (exekúciou) majú byť postihnuté veci, ktoré tvoria predmet BSM, stáva sa manžel dlžníka účastníkom konania (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku)“.

15. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na rozhodnutie R 57/1970 v uvedenom bolo okrem iného konštatované: „to čo každý z manželov vynaložil na spoločný majetok zo svojho má byť uhradené zo spoločného majetku druhým manželom, avšak len vo výške zodpovedajúcej pomeru veľkosti podielu, ktorého sa každému z nich z bezpodielového spoluvlastníctva dostáva“. Uvedené rozhodnutie však predpokladá i reálne plnenie manžela - dlžníka - zo svojho. V danom prípade, v súdnej veci predmetom „zo svojho“ absentuje, nakoľko finančné prostriedky prijaté jedným z manželov titulom pôžičky od tretej osoby (banky, či nebankovej spoločnosti) bez toho, aby tieto boli uhradené (vrátené) výlučne týmto manželom - dlžníkom z ostatného (oddeleného) majetku, nemajú charakter vnosu do masy BSM, ale predstavujú záväzok jedného z manželov, ktorý záväzok je však možné uspokojiť i z majetku BSM.

16. V prejednávanej veci z vyhlásení strán úpadcov vyplýva, že pôžičky (bez bližšej špecifikácie) spoločne spotrebovali, ale i spoločne (čiastočne) splácali. Splácanie pôžičky zo spoločných prostriedkov, teda z majetku patriaceho do BSM, vylučuje ponímanie finančných prostriedkov prijatých titulom pôžičky ako vnosu, či vkladu úpadkyne do majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Nemožno sa preto stotožniť s navrhovanou konštrukciou žalobkyne, že pokiaľ žalobkyňa vytvorila za trvania manželstva nepomerne väčší dlh titulom zmlúv o pôžičkách uzavretých vo vlastnom mene, pričom táto nepreukázala, že by uvedený záväzok i sama zo svojho (oddeleného majetku) celkom alebo čiastočne splnila, mala by byť takáto jej situácia jej na prospech a dôvodom pre uloženie povinnosti výplaty druhým manželom. Odvolaciu námietku obsiahnutú ako jedinú v podanom odvolaní preto s poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval za dôvodnú a rozsudok súdu prvej inštancie potom vyhodnotil ako vecne správny a postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP tento ako vecne správny potvrdil. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že keďže odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel

k záveru, že nárok na výplatu sumy do BSM vnesenej úpadkyňou titulom pôžičiek, nie je daný, bližšie sa nezaoberal výškou žalovaného plnenia a túto neposudzoval.

17. Záverom odvolací súd uvádza, že nakoľko rozhodnutie o spôsobe vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva (ale i podielového spoluvlastníctva) a spôsob jeho vyporiadania sú navzájom viazané a nie je možné, aby jeden výrok nadobudol právoplatnosť a druhý nenadobudol, odvolací súd preskúmaval odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a tento s poukazom na vyššie uvedené dôvody postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu.

13. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd výrok o trovách konania, ktorý je v odvolaní napadnutom rozsudku označený ako výrok III, ktorým súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní bol na strane žalobcu, ako aj na strane žalovanej správca úpadcu/úpadcov, pričom zo spisu nevyplýva, že by tomuto v súvislosti s konaním vznikli trovy, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny i v tejto časti.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a podľa § 255 ods. 2 CSP. Vzhľadom na charakter konania o vyporiadaní BSM manželov - úpadcov v konkurze, kde vzhľadom na výsledok konania nebolo možné konštatovať jednoznačný úspech či neúspech sporových strán a keď na strane žalobcu, ako aj na strane žalovanej vystupujú správcovia úpadcov odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).